

Keti Hopkins

Zodijsak devojke

Kraljica sniženja

Prevela Ivana Matić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Prvo poglavlje

Lude barakude

Želim, želim, tako želim da idem, pomislila sam kada je naša razredna, gospođica Krejton, počela da govori.

„... sledeće nedelje prikupljaću imena devojčica sa druge godine*“, nastavila je. „Svi koji žele da idu moraju se prijaviti do kraja maja, što vam ostavlja još samo dve nedelje.“

Školska ekskurzija do Venecije. Četiri dana u sunčanoj Italiji. Želela sam da idem na tu ekskurziju kao ni na jednu do sada.

* Druga godina srednje škole u Engleskoj ekvivalent je osmom razredu osnovne škole u Srbiji. (Prim. prev.)

„Tori, prijavićeš se na spisak?“, upitala me je Džordži nakon zvona, dok smo izlazile iz učionice na veliki odmor za ručak.

Slegnula sam ramenima kao da mi nije mnogo stalo do ovog puta. „Možda“, odgovorila sam.

„Ja sigurno idem“, rekla je Megan stižući nas i hvatajući nas pod ruke. „Mama je rekla da mogu da idem na sledeću ekskurziju, bez obzira na to gde se putuje.“

„I ja idem“, nadovezala se Hana, hvatajući Megan za ruku.

„I ja“, reče Džordži. „To znači da i ti moraš da ideš, Tori. Ne bi bilo isto bez tebe. Lude barakude stižu u Evropu!“

Hana, Megan, Džordži i ja. Zvale smo našu grupicu Lude barakude. Tako me je zvala mama dok sam još bila mala, dok sam se ludirala i izmotavala. Moje društvo i ja takođe volimo da se blesavimo, pa odatle i potiče ime.

„Venecija nije tako sjajna“, rekla sam. „Previše turista. Firenca je mnogo interesantnija.“ Ha. Kao da sam bila tamo. Nisam. Ali sam slušala svoju tetku Fibi, koja se naputovala, kako govori da je Venecija tako puna turista ovih dana da jedva možeš da se krećeš.

„Moraš ići“, rekla je Hana. „Pa šta ako ima mnogo turista? I nas četiri ćemo, takođe, biti deo njih!“

„Da“, složila se Džordži. „Italijo, dolazimo.“

Osetila sam kako mi se želudac steže. Propustiću sve, ali nikako im nisam mogla reći pravi razlog što ne idem.

„Si sinjora, pasta, kapučino, tiramisu“, izdeklamovala sam, pokušavajući da se setim svih italijanskih reči koje sam ikada čula, kako bih ih odvratila od pokušaja da me ubede da krenem. Moram smisliti neki izgovor koji će ih zadovoljiti.

„Lingvini, Botičeli, špageti...“, pridružila mi se Megan.

„Da Vinči, Madona, picerija, Rim“, rekla je Hana.

A onda su počele da pevaju pesmu koju smo učili na času muzičkog prošlog polugodišta. Predavao nam je profesor na zamenu kod kog smo pevali pesme iz krajeva širom sveta. „Pokušavamo da proširimo vaše horizonte“, govorio je dok nas je učio narodne pesme, od Italije pa sve do Ajdaha. Međutim, mislim da je do kraja polugodišta i sam bio srećan što je proširio svoje horizonte i prešao u drugu školu gde učenici nisu bili, za razliku od nas, potpuno bez sluha.

„Kada vas obasja mesečina poput velike pice na nebu, to je ljubav...“, pevale su uglas moje prijateljice, potpuno omašivši tonalitet, sa užasnim italijanskim naglaskom.

Nekoliko devojaka sa treće godine* obišlo nas je u širokom luku i gledale su nas kao da smo odlepile. Glumila sam, kao da nisam sa njima, ali me je Džordži povukla nazad, a Hana i Megan kleknule su na zemlju, položile ruke preko srca i nastavile da zavijaju iz sveg glasa.

Lûde. Sve zajedno. I sigurno će se sjajno provesti u Veneciji. Takođe, sasvim je sigurno da nema šanse da i ja krenem sa njima. Baš nikakve šanse.

Za vreme odmora, otišle smo napolje do igrališta, našle klupu na osunčanoj strani i sređivale kosu jedna drugoj. Kada smo se upoznale, samo je Džordži, od nas četiri, imala dugu kosu. Nakon što smo neko vreme provele zajedno, odlučile smo da pustimo kosu do iste dužine da bismo mogli da se zanimamo sređujući je, a duga kosa je najbolja za eksperimentisanje. Džordži i Meg su plavuše, iako je

* Treća godina srednje škole u Engleskoj ekvivalent je prvom razredu srednje škole u Srbiji. (Prim. prev.)

Meganina kosa gušća i zlatnoplava, dok je Džordži nežna nordijska plavuša. Hana i ja imamo običnu, smeđu kosu, mada je Hana skoro izvukla pramenove boje kestena. Izgleda skroz dobro. Volela bih da i ja mogu imati pramenove, ali to je samo još jedna stvar na „neće se desiti dok mama ne izvuče dobitni loz“ listi.

Mislim da je Džordži najlepša od nas četiri, premda i Megan i Hana dobro izgledaju, na svoj način, naravno. Za Hanu bi se čak moglo reći da liči na Španjolku. Koža joj je maslinaste boje, a neverovatne tamnosmeđe oči izgledaju ogromno kada se našminka. Megan ima slatko lice, plave oči prošarane pegicama i majušan nosić, poput lutke. Ipak, od svih nas momci najviše pažnje poklanjaju Džordži i meni. Hana i Megan kažu da je to zbog toga što sam i ja lepa, ali ponekad se pitam da li je pravi razlog što momci pričaju sa mnom taj što, u stvari, žele da se približe Džordži.

Nisam baš naročito samouverena po tom pitanju. Ponekad mogu izgledati dobro, znam da mogu, ali izgledala bih mnogo bolje kada bih sredila kosu kako treba i kupila neku fantastičnu novu odeću i šminku, ali sumnjam da će se to dogoditi uskoro. Razlog za to je što je moja porodica potpuno švorc,

tako da je teško održavati fasadu privida. Veći deo moje odeće potiče iz prodavnica polovne robe i plašim se da će moje prijateljice to i otkriti. One devojčice koje ne nose najnovije modele markirane robe u školi nazivaju Nikibezimene, jer njihova odeća ne nosi prepoznatljive etikete. Megan, Džordži i Hana nemaju pojma da sam ja kraljica Nikibezimena.

„Mislim da bi trebalo da isplaniramo sofisticirani outfit za Veneciju“, prokomentarisala je Megan dok je prikupljala Džordžinu kosu na potiljku i počinjala pravljenje pletenice.

„Ne. Mislim da bi trebalo da nosimo puštenu kosu“, rekla je Hana.

„Da“, složila se Džordži. „Prirodan i romantičan izgled. Možda će se naći neki simpatični italijanski momci sa kojima možemo da flertujemo.“

O, ne! Momci! Italijanski momci! Nisam mislila na to. Šta ako jedna od mojih drugarica nađe dečka, a ja nisam tamo da podelim sve to sa njima? Šta ako sve tri nađu momke i dožive prvi poljubac? Moglo bi se dogoditi. Čula sam da je Italija jako romantično mesto. Priča o Romeu i Juliji dogodila se tamo, a oni su se stvarno voleli. Čula sam, takođe, da su italijanski momci prilično vrele krvi. (Nisam baš sigurna šta to znači, kao ni da li stvarno

imaju topliju krv od nas jer žive u toplijim krajevima. Kako god...) Očito da su mnogo napredniji od engleskih momaka koji su uglavnom zainteresovaniji za kompjutere nego za devojke. U svakom slučaju, biću daleko iza njih u igri ljubavisanja. Biću poput Pepeljuge, zaboravljene u kući, dok svi ostali idu na bal. Grrr! To bi bila prokleta tragedija.! Lude barakude rade sve novo zajedno, tako da možemo sve da komentarišemo i vidimo šta sve zajedno mislimo o tome.

„Aaa“, uz trzaj se javila Hana dok sam joj češljala kosu u visoki konjski rep. „Čupaš me.“

„Izvini“, rekla sam i potrudila se da je češljam malo nežnije. Nisam nameravala da iskalim svoj bes na njoj, ali sve o čemu će se pričati narednih nedelja biće vezano za taj put. I onda će otići, a ja ću ostati sama. Potom će se vratiti i opet pričati samo o putovanju. A ja neću imati ništa da kažem, jer nisam bila tamo. Biću izostavljena. To će biti nepodnošljivo.

Srećom, Megan je promenila temu i počela da pravi planove za vikend. Nova komedija se prikazuje u lokalnom bioskopu. Naravno da su svi bili raspoloženi da idu da je pogledaju.

„Strava!“, uskliknula je Džordži. „A posle možemo otići da prezalogajimo nešto?“

Megan i Hana su klimnule oduševljeno. „Gomilu onih meksičkih začinjjenih takos stvarčica sa sirom. Voooolim ih.“

„Sladoled za mene“, rekla je Džordži. „Pistaći sa... jagodom.“

„Čokoladna pita sa hikori orahom je moja omiljena“, pridružila sam se.

„Moraćemo da odemo na raniju projekciju, oko šest sati, inače mama neće moći da me pokupi“, rekla je Hana.

Dok su se dogovarale kako da stignu do tamo i nazad i šta će jesti, na brzinu sam izračunala u mislima. Treba mi novac za film, autobusku kartu, grickalice, sok... Ne! Nema šanse da podmirim sve od džeparca. Dobijam možda četvrtinu onoga što moji drugari dobijaju, a nekih dana, kada su stvari stvarno gadne, mama ne može da nam da ni toliko — meni, mojoj starijoj sestri Andrei i braći Vilijamu i Danijelu. Duboko sam udahнула i spremila se da primenim svoju uobičajenu filozofiju: kada ne da mogu da idem, moram opasno da blefiram.

„Ne mogu da idem večeras. Mama je uzela karte za *Sajber kraljice* za Dena, Vila i mene.“

„*Sajber kraljice?* Vau! Srećnice jedna!“, rekla je Džordži.

„Nisi ni zucnula čitave nedelje“, pridružila joj se Megan. „Te karte su najtraženija roba u gradu.“

Hana me ćuška u ruku, šeretski. „Da. Zašto nam nisi rekla?“

„Mama nam je rekla tek sinoć. Bilo je to pravo iznenađenje za nas, kada smo se vratili kući.“

„Iznenađenje? To je tako strava“, rekla je Džordži. „Tvoja mama je baš u toku. Volela bih da moja mama radi takve stvari. Kladim se da nije ni čula za *Sajber kraljice*. Može li da nabavi karte i za nas?“

„Ne verujem“, odgovorila sam. „Mislim da je uzela poslednje.“

„Ponesi svoju digitalnu kameru“, opomenula me je Hana, „islikaj gomilu fotografija da nam pokažeš.“

„Naravno“, rekla sam.

Osećala sam krivicu, a u tom momentu zazvonilo je za početak popodnevnih časova. Ne samo da nemam karte za *Sajber kraljice*, već nemam ni digitalnu kameru, iako sam svima rekla da mi je baka poklonila jednu kao rani rođendanski poklon. Lagala sam. Ne volim to da radim, ali ponekad je neophodno. Moram da izmišljam stvari kako ne bi mislile da sam potpuni gubitnik. Moje drugarice

imaju bogate roditelje koji im kupuju svu najnoviju opremu: *ajpode*, mobilne telefone sa kamerama, kompjuterske igrice, dizajniranu odeću... Sve imaju sopstvene televizore i kompjutere u svojim sobama. Ja nemam svoju sobu. Čak ni svoj krevet. Moram da delim sobu i krevet na sprat sa sestrom, Andreom. Ponekad spavam na sofi u prizemlju samo da bih imala malo prostora, mada i onda moram da ga delim – sa našim mačkama, Džejsom i Veknicom. (Moj brat Vil dao im je imena. Džejs je crn, a Veknica sa tamnim prugama.)

U svakom slučaju, moji prijatelji bi me se svakako odrekli kada bi znali pravu istinu o mojoj situaciji i o tome koliko smo stvarno siromašni u poređenju sa njima. Kada smo počele da se družimo, kao grupica, na početku ove godine, da bi ih zavrata rekla sam im da se naša kuća trenutno kompletno renovira. Uporno govorim devojkama kako prolazimo kroz „noćnu moru“ sa izvođačima koji ne poštuju rokove. To je izraz koji sam čula da njihovi roditelji upotrebljavaju milion puta.

Do sada, nisu često svraćali, ali kada bi došli, moji izgovori delovali bi istinito, jer je činjenica da naša kuća izgleda kao da se renovira. Zidovi su puni zakrpa, mestimično premazani bojom na mestima

na kojima smo isprobavali neke uzorke, ali nije bilo dovoljno love da kupimo više boje. Na stepenicama nema itisona. Tepisi u prizemlju su izlizani. Na oba sprata postavljen je parket. Celokupan izgled mesta je takav da govori da mu je potrebno prepravljjanje i sređivanje od glave do pete, tako da istinitost moje priče nikada nije dovedena u pitanje.

Ponekad pomislim da me je Džordži prokljuvila, ali nikada se nije izjasnila i prokomentarisala bilo šta, svakako ne još. Može da bude stresno u retkim situacijama kada devojke svrate, jer se plašim da me Andrea, Vil ili Den ne razotkriju. Umesto toga, trudim se i podstičem ih da vreme provodimo kod Megan, Hane ili Džordži. Govorim im da smo ponovo morali da dižemo podove, ili da su skele pomalo klimave, ili da nešto nije u redu sa vodom. Tako saosećaju sa mnom, naročito zbog toga što mi se čini da Džordži voli da dolazi kod nas i uvek sa sobom donese neke sjajne kolače, ili skupe čokoladne biskvite, ili sok od cveta zove (moj omiljeni).

Sve moje prijateljice su srdačne. Zovu me da prespavam kod njih kada žešće izložim priču o noćnoj mori sa izvođačima – prošle nedelje, na primer, rekla sam da je vodoinstalater uzrokovao pucanje cevi i da je voda svuda. Najviše volim da odlazim

kod Džordži. Fenomenalno je. U kući imaju pet spavaćih soba samo za njenu mamu i nju. Pet!!! A pošto je Džordži jedino dete, znači da imaju tri sobe viška. Tri!!! Ponekad poželim da mogu da odem i živim sa njom, iako duboko u sebi znam da bi mi nedostajala moja porodica, a naročito moje mačke. U poređenju sa mestom gde ja živim, njena kuća je dvorac, osećam se kao princeza kada sam tamo, a roditelji joj se nikada ne mešaju u život. Ne, kao kod mene. Kod mene nema privatnosti. Čak ni u kupatilu, pošto stalno neko kuca na vrata govoreći onome ko je unutra da požuri.

Nekih dana, poput ovog, biti siromašan stvarno nije pošteno. Petak je. Dvanaesti maj. Ceo svet će biti napolju ovog predvečerja da uživa u ranom letnjem suncu. Svakako pola škole. Svi će izaći do bioskopa da pogledaju film i druže se. Neke od starijih devojaka iz naše škole takođe će biti tamo, pokazujući svoju fantastičnu novu odeću koju su tek nabavile. Verovatno će biti i nekih momaka iz srednje škole *Marboro*. A ja ću morati da propustim ceo izlazak, jer nemam dovoljno novca za to.

Dok smo ustajale da se vratimo u školu, odjednom je dunuo vetar i podigao prašinu i smeće sa igrališta.

„Vau“, rekla je Džordži kada joj se suknja zatala-sala. „Odakle je to došlo?“

„Nemam pojma“, rekla je Meg, „ali, trebalo bi da potrčimo.“

U momentu, više papira i omota od bombona podiglo se u mali tornado preko igrališta dok su učenici žurili da uđu unutra. Komad papira poleteo je prema meni i zalepio mi se za ruku. Otresla sam ga, ali je dolepršao ponovo do mene i nasmejale smo se, jer nakon što sam ga se otarasila po drugi put, činilo se da me prati dok smo išle ka vratima i ponovo u učionice. Igrao je odmah iza mene i malo pre nego što sam posegnula za vratima, podigao se pravo uvis i pokrio moje lice, tako da nisam mogla ništa da vidim.

„Bljak“, promrmljala sam dok sam ga udaljavala od očiju.

„Možda je namenjeno tebi“, izjavila je Megan uzimajući papir od mene. „Hajde da vidimo šta je to.“

„Svakako“, odvrtila sam. „Možda je poruka od vile.“ Zadirivala sam je, jer je prošle godine bila zalučena vilama i anđelima, a zidovi njene spavaće sobe bili su prekriveni njihovim posterima.

„Šta piše?“, upitala je Hana.

Megan je skenirala papir. „Draga Tori, otići ćeš do šumovite doline gde rastu zvončići tačno u ponoć, u petak...“

Lupila sam je šeretski po ruci. Zнала sam da izmišlja. „Šta stvarno piše?“

„Liči na neku vrstu promocije“, odgovorila je. „Hm... tipa reklame za lokalnu delatnost. Salon lepote u Ozburiju. Kafe i restoran sa gotovim jelima. Astrološki sajt. Takve stvari.“

„Baciću ga“, rekla sam i uzela da ga odnesem na polje do korpe za smeće u uglu igrališta. Dok sam ga bacala, sevnula je munja, a potom i tutnjava grmljavine u daljini. Pogledala sam uvis. Nebo se natmurilo, preteći iznenadnom kišom, pa sam potrčala nazad da se pridružim ostalima na vratima.

„Vile su ljute što si bacila njihovu poslovnu reklamu“, šalila se Džordži.

„Ma, da. Vile i vilenjaci su živi i zdravi i zaposeli su Ozburi“, nasmejala sam se na njene reči.

Nekoliko sekundi kasnije, nebo se otvorilo i pljunula je kiša i mi smo uletele unutra što smo brže mogle.

„Huh“, izdahnula sam dok smo trčale niz hodnike. „Bilo je za dlaku.“

Dok smo se razmeštali za čas, naša profesorka, gospođica Vilkins, bila je zauzeta zatvaranjem prozora koje su otvorili ranije tog jutra. Kiša je nastavila da lije, a vetar je i dalje napolju šibao razno-seći otpatke. Dok je zatvarala poslednji prozor blizu mog stola u dnu učionice, komadić papira uleteo je u poslednjem momentu. Zaplovio je pravo preko učionice i spustio se ispred mene.

Meg, Hana i Džordži okrenule su se da pogledaju. Zvirnula sam ka podu. Bio je to isti komad papira koji me je pratio na igralištu! Salon lepote, restoran sa gotovim jelima, astrološki veb-sajt...

Možda je Megan bila u pravu kada je rekla da su vile i anđeli čuvari negde oko nas. Možda je ovo poruka od jednog od njih, šifrovana ili tako nešto. *Da. A ja sam najbogatija devojčica na svetu*, pomislila sam. Kako god, papir koji je doleteo pravo ispred mene naterao me je da se zapitam. Nisam verovala u vilinsku zemlju poput Meg, ali jesam verovala da je nekim stvarima suđeno da se dogode. Poput usuda. Ili sudbine. A *ovo* je bila slučajnost. Nisam mogla to da poreknem. Mada, možda jeste namenjeno meni. Nameravala sam da spustim papir u svoj ruksak da bih ga kasnije pažljivije proučila, kada je gospođica Vilkins zatvorila poslednji

prozor i okrenula se prema razredu. Kako je to uradila, ugledala je papir koji je sleteo na moj sto.

„Vetar raznosi smeće na sve strane!“, prokomentarisala je dok ga je podizala, pocepala u sitne komade i odnela napred gde ga je spustila u korpu. „Takva dosada.“

*O, ne, pomislila sam dok sam je gledala šta radi.
Ode poruka o mojoj sudbini, pravo u korpu za
otpatke!*